

digt Tidrum. Den Mand, der i 5 Aar har opført sig, som Lovudkastet antyder, giver virkelig en Slags Garanti for, at han er værdig til at opnaae den Fordeel, der er Tale om. Men jeg vil gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at i den nye Straffelov have vi for de enkelte Tilfælde, hvor Forbrydelsens Gjentagelse medfører stærket Straf, optaget en Bestemmelse, der fastsætter, at først efter 10 Aars Forløb præscriberes, o: tilintetgjøres Iterationsvirkningen af vedkommende Dom. Derfor som vi nu her gaae ind paa dette Lovforslag som det foreligger, ville vi komme til den Synhelighed, at en Straffedom, der er overgaaet en Mand f. Ex. for Tyveri, kan efter 5 Aars Forløb, naar de Betingelser ere opfyldte, der fordres i Lovforslaget, blive uden Virkning i de fleste andre Henseender, men dog bevare den væsentlige og saare sølelige Iterationsvirkning. Det vilde dog vistnok meget anbefale sig, om der kom Consequents i Lovgivningen i dette Punkt i saa Henseende, hvad enten det nu bliver paa den Maade, at man retter den nævnte Bestemmelse i Straffeloven — men derimod kan man jo fremsætte den meget alvorlige Indvending, at det ikke er tilraadeligt nu alt at begynde at røkke ved en saa nylig vedtagen Lov — eller det skeer derved, at man udvider det Tidrum, der er foreslaaet som Betingelse i Overensstemmelse med Straffeloven. Ganste vist bliver Lovens Virksomhed i extensiv Henseende derved noget mindre, men til Gjengæld bliver ogsaa Virkningen af Opreisningen saa meget skyldigere. Anomalien lader sig imidlertid maaskee ogsaa paa anden Maade afhjælpe. En tredie Bemærkning, jeg vil tillade mig at fremsøre, angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Lovforslag finder Anvendelse ogsaa paa en i Udlandet fældet Dom. Det vil være klart, at ogsaa hvad en saadan Dom angaaer, kan det have sin store Interesse for Vedkommende, der er kommen her ind i Landet, eller, hvis han er en Indlænder, kommen tilbage hertil, at faae Dommens Virkning hævet. Det sees ikke klart af Udkastet, hvorvidt det er Lovgiverens Tanke, at Bestemmelsen skal anvendes paa sige Udlandinge eller danske Borgere i Udlandet overgaaede Domme; men det vil vistnok være at anbefale, at dette Forhold bliver taget under

serlig Overveelse og bliver udtrykkeligt omhandlet i Loven, saa at ingen Tvivl derom lades tilbage, hvilken end Afgjørelsen forresten bliver. Endnu skal jeg tillade mig den reent formelle Bemærkning, at Lovudkastets § 3, som samme er affattet, vistnok i alt Væsentligt er overflødig, da den kun beskriver den Maade, hvorpaa der skal gaaes frem for at opnaae Benaadningen, og denne Fremgangsmaade væsentlig stemmer med, hvad der alt følges efter gængs fast Lovgivnings- og administrativ Praxis med Hensyn til Bevillinger o. desl. i Almindelighed. Med disse saa Bemærkninger maa jeg gjentagende erklære, at jeg ikke har fremsat mine Øtringer som egentlige Indvendinger mod Lovforslaget, hvilket jeg ikke kan Andet end paa det Bedste anbefale til det ærede Thing.

**Minestad:** Ja, ogsaa jeg skal begynde med at udtale min Tak til den ærede Minister for Fremlæggelsen af dette Lovforslag og den Tilfredsstillelse, det har været for mig at see det fremkomme, thi ogsaa jeg kan af min Erfaring bevidne, at jeg oftere har truffet Tilfælde, hvor et langt og hæderligt Liv ganske vist saavel i mit som vel i mange Andres Omdømme fuldstændig har udslettet Indtrykket af en Ungdomsbrøde, medens dog Lovgivningen haardt og strengt har fastholdt den Dom, som engang er fældet over Vedkommende, og spæret alle de Veie, hvor Uberøgtethed er en Betingelse. Det er jo vistnok fuldkommen normalt, at Lovgivningen hæver den Strid, hvori den saaledes befinder sig mod den almindelige Bevidsthed, thi er der noget Punkt, paa hvilket det er absolut nødvendigt, at Lovgivningen befinder sig i Overensstemmelse med den almindelige Bevidsthed, saa er det utvivlsomt i dette Punkt, der vedrører Noget, hvorover netop det almindelige Omdømme er den vigtigste Dommer. Det maa desuden vistnok ogsaa erkjendes at være i den fuldkomneste Overensstemmelse med Gangen i vor Lovgivning med Hensyn til Æren og Agtelsen, at netop et saadant Stridt skeer. Vor Lovgivning har oprindeligt stillet sig i det Forhold til Ærretten, at den selv opkastede sig til eneste Dommer om, hvorvidt en Handling skulde medføre Ærens